

Arrest

nr. 294 235 van 18 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 april 2023 waarbij de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord wordt geweigerd.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 oktober 2021 diende verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van de status van begunstigde van het Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie van 12 november 2019 (hierna: het Terugtrekkingsakkoord). Op 14 december 2022 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord (bijlage 59).

Op 31 januari 2023 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in voor de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord.

Op 26 april 2023 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord (bijlage 59). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN DE STATUS VAN BEGUNSTIGDE VAN HET TERUGTREKKINGSAKKOORD

In uitvoering van artikel 69duodecies, § 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord die op 31.01.2023 werd ingediend door

[...]

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord:

Betrokkene diende opnieuw een aanvraag voor de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord in als bloedverwant in neergaande lijn van L., V. (NN. [...]) van Britse nationaliteit (hierna: de referentiepersoon), in toepassing van artikel 47/5 van de wet van 15.12.1980.

Art. 47/5 §1 en §2 bepalen het volgende:

§1. De bepalingen uit hoofdstuk I en Ibis inzake lang verblijf, duurzaam verblijf en het beëindigen van het verblijf van toepassing op de Unieburgers en hun familieleden zijn van toepassing op de begunstigden van het terugtrekkingsakkoord, behoudens andersluidende bepalingen uit voormeld akkoord en deze wet.

§2. De in dit hoofdstuk bedoelde vreemdelingen zijn verplicht tot het indienen van een aanvraag voor een verblijfsstatus als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord dewelke beoordeeld zal worden overeenkomstig de voorwaarden vermeld in artikel 18, eerste lid, van het terugtrekkingsakkoord (...).

In artikel 18 van het terugtrekkingsakkoord, eerste lid, m, staat het volgende betreffende de bloedverwanten in neergaande lijn:

m) het gastland mag familieleden op wie Artikel 10, lid 1, onder e), punt ii), lid 2, of Artikel 10, lid 4, van dit akkoord toepassing is, er alleen toe verplichten om, naast de in dit lid, onder i), bedoelde identiteitsdocumenten, de volgende bewijsstukken als bedoeld in Artikel 8, lid 5, en Artikel 10, lid 2, van Richtlijn 2004/38/EG te overleggen: iv) voor rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn onder de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn en voor rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn die te hunnen laste zijn, alsmede voor die van de echtgenoot of geregistreerde partner: stukken ter staving dat zij voor het eind van de overgangsperiode verwant waren met burgers van de Unie of onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en aan de voorwaarden van Artikel 2, lid 2, onder c) of d), van Richtlijn 2004/38/EG inzake leeftijd of afhankelijkheid voldoen;

Concreet wil dit zeggen dat betrokkene, naast een identiteitsbewijs en haar bewijs van verwantschap met de referentiepersoon, dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon gelet zij ouder is dan 21 jaar op het moment van de aanvraag. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag, wanneer betrokkene zich wenst te herenigen met de referentiepersoon.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds eerder op 22.10.2021 een aanvraag voor de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord indiende in functie van dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 14.12.2022 geweigerd (bijlage 59) gelet niet afdoend werd aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Bij onderhavige aanvraag voegt betrokkene opnieuw dezelfde documenten toe, dewelke reeds werden weerlegd in de voorgaande weigeringsbeslissing:

- geldverzendingen via RIA

Van S. B. (naam van moeder van betrokkene voor huwelijk met referentiepersoon) naar betrokkene dd. 21.06.2019 ter waarde van 50 euro

Van V. L. naar betrokkene dd. 7.08.2019 ter waarde van 50 euro

Van S. L. naar betrokkene dd. 27.05.2020 ter waarde van 250 euro

Van S.L. naar betrokkene dd. 03.07.2020 ter waarde van 100 euro
 Van S.L. naar betrokkene dd. 1.08.2020 ter waarde van 120 euro
 Van S.L. naar betrokkene dd. 26.08.2020 ter waarde van 120 euro
 Van S.L. naar betrokkene dd. 18.09.2020 ter waarde van 140 euro
 - Rekeninguittreksel KBC op naam van L.L. V&S of L.S.
 dd. 13.10.2020 ter waarde van 240 euro, idem, met mededeling 'my daughters account'
 dd. 4.02.2021 ter waarde van 100 euro, idem, met mededeling 'my daughters' account'
 dd. 18.03.2021 ter waarde van 120 euro, naar Italiaans rekeningnummer zonder naam van begunstigde
 dd. 2.05.2021 ter waarde van 130 euro, idem, met mededeling 'vajza'
 dd. 2.07.2021 ter waarde van 20 euro, idem
 dd. 13.07.2021 ter waarde van 50 euro idem
 dd. 10.08.2021 ter waarde van 150 euro, idem
 dd. 1.09.2021 ter waarde van 30 euro, idem
 - Document 'inlichtingen omtrent eigendom' dd. 1.09.2021 uitgaande van de Albanese autoriteiten. arrondissement Elbesan. Hieruit kan worden afgeleid dat betrokkene geen eigendom heeft in Albanië op die datum.
 - Uittreksel uit het Strafregister van Italië dd. 28.12.2021 op naam van betrokkene
 - Schoolattest dd. 15.10.2021 van het schoolhoofd A. G. P., hetgeen omschrijft dat betrokkene woonachtig is te [...] nr. 28 en regelmatig naar school is gegaan tijdens de schooljaren 2016/17, 2017/18, 2018/19, 2019/2020 en 2020/21
 - verblijfskaart Italië afgeleverd op 04.09.2020 en geldig tot 25.12.2030
 - Familiecertificaat dd. 11.08.2021 van de Albanese autoriteiten. Dit certificaat bevat de persoonsgegevens van betrokkene, haar moeder en de referentiepersoon. Voor zover dit een bewijs moet zijn dat betrokkene ooit een gezin heeft gevormd met de referentiepersoon, staat er niet bij in welke periode of tot welke datum dit dan wel gold

Betrokkene brengt bij onderhavige aanvraag geen nieuwe elementen naar voren die de vorige beslissing kunnen weerleggen. Zodoende kan uit de voorgelegde documenten opnieuw niet besloten worden dat betrokkene reeds financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon van in 2020, van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan haar komst naar België en de verblijfsaanvraag voor de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord.

Uit het administratief dossier (o.a. de Italiaanse verblijfskaart en het schoolattest) wijst alles er op dat betrokkene voorafgaand aan de komst naar België in Italië verbleef. Dit heeft tot gevolg dat de afhankelijkheidsrelatie dan ook van in het land van herkomst, zijnde Italië, dient te worden aangetoond en niet van in het land van origine, zijnde Albanië. Bijgevolg is het document dat staat dat betrokkene geen eigendom in Albanië heeft, niet relevant gelet zij er immers niet verbleef. Bewijzen dat betrokkene al dan niet vermogend was wat betreft (on)roerende goederen en financiële middelen in Italië werden niet voorgelegd.

Verder wat de geldverzendingen of -overschrijvingen betreft, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat bij de geldoverschrijvingen die plaatsvonden via KBC geen naam van de begunstigde staat vermeld. Er staat enkel een Italiaans rekeningnummer als begunstigde en bij 2 van de 8 geldoverschrijvingen staat een mededeling dat het voor de dochter haar rekeningnummer zou zijn. Deze mededeling dient echter beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet op zijn feitelijkheid of waarachtigheid worden getoetst bij gebrek aan objectieve stukken. Gelet we objectief niet kunnen vaststellen aan wie dit Italiaans rekeningnummer toebehoort, kunnen deze stukken niet in overweging worden genomen bij het beoordelen van de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Bij de geldverzendingen die hebben plaatsgevonden via RIA staat wel een identificatie van de verzender en de begunstigde. Deze kunnen bijgevolg wel in aanmerking worden genomen in het kader van de vermeende afhankelijkheidsrelatie. Doch wordt de afhankelijkheidsrelatie betwist op basis van frequentie van geldverzendingen. Het is weldegelijk de bedoeling dat betrokkene, om als ten laste te kunnen worden beschouwd, aantoonbaar aangewezen te zijn op ondersteuning van de referentiepersoon tot aan de komst naar België en de onderhavige verblijfsaanvraag. Voor zover toch aangenomen moet worden dat het Italiaanse rekeningnummer toebehoort aan betrokkene (zie supra) en in combinatie met de geldverzendingen via RIA, dient vastgesteld te worden dat de ondersteuning van de referentiepersoon aan betrokkene stopt op 1.09.2021. Betrokkene diende echter pas in december 2021 een eerste verblijfsaanvraag in. Gelet er tussen de laatste geldverzending en het eerste treffen van betrokkene ruim 3 maanden zit, is hiermee niet aangetoond dat betrokkene daadwerkelijk aangewezen was op financiële

en of materiële steun van de referentiepersoon om in het levensonderhoud te voorzien. Van welke middelen betrokkene immers leefde in die tussentijd is niet duidelijk. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat, alles in beschouwing genomen, de overgemaakte bedragen telkens een andere waarde hebben en de bedragen gering zijn. Het is daardoor niet aannemelijk dat betrokkene effectief aangewezen was op deze bedragen, opdat deze toelaten de basisbehoeften van betrokkene in Italië te dekken gelet op de levensstandaard aldaar. Mocht zij daadwerkelijk aangewezen zijn op de steun van de referentiepersoon om aan haar basisbehoeften te voldoen, zouden de bedragen een gelijklopend patroon kennen. Het overmaken van gelden betekent niet automatisch dat betrokkene ook ten laste is/was van de referentiepersoon. Niets sluit dus uit dat deze bedragen louter als schenkingen in een (stief)ouder-kindrelatie werden overgemaakt, zonder dat betrokkene ook effectief behoeftig was.

Onafgezien dat de bewijzen de vermeende afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon niet afdoende kunnen aantonen, blijkt uit de raadpleging van de databank van de RSZ (Dolsis) dat betrokkene sedert 17.02.2022 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld is en dit tot op heden. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet zich te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand tot het moment waarop betrokkene vraagt herenigd te worden met de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Betrokkene is klaarblijkelijk in staat om zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien in België.

Het gegeven dat betrokkene sedert 22.10.2021 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Kortom, er blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan haar komst naar België, voorafgaand aan de verblijfsaanvraag en van in 2020, reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Er kan derhalve niet toe besloten worden dat de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig Artikel 2, lid 2, onder c) of d), van Richtlijn 2004/38/EG zijn voldaan.

Betrokkene voldoet niet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 47/5 van de wet van 15.12.1980.

De status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord wordt geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"2.1. Eerste middel: schending van artikel 47/5 van de wet van 15 december 1980, schending van artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit van het KB van 8 oktober 1981, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht

2.1.1.

Dat verzoekster op 31 januari 2023 een aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van de status van begunstigde van het Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie van 12 november 2019 ("Terugtrekkingsakkoord").

Art 47/5 Vw. stelt dienaangaande :

"§1. De bepalingen uit hoofdstuk I en Ibis inzake lang verblijf, duurzaam verblijf en het beëindigen van het verblijf van toepassing op Unieburgers en hun familieleden zijn van toepassing op de begunstigten van het terugtrekkingsakkoord, behoudens andersluidende bepalingen uit voormeld akkoord en deze wet.

§2. De in dit hoofdstuk bedoelde vreemdelingen zijn verplicht tot het indienen van een aanvraag voor een verblijfsstatus als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord dewelke beoordeeld zal worden overeenkomstig de voorwaarden vermeld in artikel 18, eerste lid, van het terugtrekkingsakkoord (...).

Artikel 18, eerste lid, m), van het Terugtrekkingsakkoord bepaalt het volgende:

“Afgifte van verblijfsdocumenten

1. Het gastland kan burgers van de Unie of onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, hun respectieve familieleden en andere personen die overeenkomstig de in deze titel vermelde voorwaarden op zijn grondgebied verblijven, verplichten tot het aanvragen van een nieuwe verblijfsstatus waaraan de rechten uit hoofde van deze titel zijn verbonden alsook tot het aanvragen van een document tot staving van deze status, waarvan het formaat ook digitaal mag zijn

(...)

m) het gastland mag familieleden op wie Artikel 10, lid 1, onder e), punt ii), lid 2, of Artikel 10, lid 4, van dit akkoord toepassing is, er alleen toe verplichten om, naast de in dit lid, onder i), bedoelde identiteitsdocumenten, de volgende bewijsstukken als bedoeld in Artikel 8, lid 5, en Artikel 10, lid 2, van Richtlijn 2004/38/EG te overleggen:

- i) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt;
- ii) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt; een verklaring van inschrijving of, indien een inschrijvingssysteem ontbreekt, een ander bewijs van verblijf in het gastland, van de burger van de Unie of van de onderdaan van het Verenigd Koninkrijk bij wie zij zich in het gastland voegen;
- iii) voor echtgenoten of geregistreerde partners: een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap voor het eind van de overgangsperiode blijkt;
- iv) voor rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn onder de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn en voor rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn die te hunnen laste zijn, alsmede voor die van de echtgenoot of geregistreerde partner: stukken ter staving dat zij voor het eind van de overgangsperiode verwant waren met burgers van de Unie of onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en aan de voorwaarden van Artikel 2, lid 2, onder c) of d), van Richtlijn 2004/38/EG inzake leeftijd of afhankelijkheid voldoen”

Dat verzoekster ettelijke documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij onvermogen was in haar land van herkomst (Albanië) en het land waar zij studeerde (Italië) en aangewezen was op de financiële/materiële ondersteuning van de referentiepersoon.

Zo werden bewijzen van geldverzendingen en rekeninguittreksels voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster financieel ondersteund werd door haar ouders, documenten welke attesteren dat verzoekster geen eigendommen bezit in Albanië, noch in Italië, een familiecertificaat van de Albanese autoriteiten, een schoolattest waaruit blijkt dat verzoekster van 2016 tot 2021 schoolliep in Italië,....

Hieruit kan dan ook vastgesteld worden dat verzoekster in Albanië samenwoonde met de referentiepersoon en zij in Italië student was en dus geen inkomsten had.

Verzoekster voldoet dan ook wel degelijk aan de voorwaarden van artikel 47/5 Vw. nu zij ten laste was en is van de referentiepersoon.

2.1.2.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, dient verwezen te worden naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C- 1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014).

In het arrest Reyes stelt het Hof dat “het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond” en dat deze afhankelijkheid voortvloeit “uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid”. Om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid moet worden beoordeeld of “de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen”.

Aldus blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent financieel of materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, § 36).

Dat wat betreft het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van deze voorwaarde levert.

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoekster niet aan de voorwaarden zou voldoen om het statuut van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord te bekomen omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat zij onvermogen was en hij ten financieel en/of materieel laste van haar stiefvader.

Zo werpt verweerder op dat verzoekster geen nieuwe elementen naar voren zou gebracht hebben die de eerdere negatieve beslissing zouden kunnen weerleggen, terwijl verzoekster bij de aanvraag op 31 januari 2023 tevens een extra attest heeft voorgelegd dat zij geen onroerende bezit in Italië (stuk 2).

Verweerder heeft dit bijkomend stuk dan ook gewoonweg genegeerd.

Meer nog, verweerder poneert dat de voorgelegde stukken erop wijzen dat verzoekster voorafgaand aan haar komst naar België in Italië verbleef en de afhankelijkheidsrelatie bijgevolg in Italië dient te worden aangetoond, zodat het document dat staat dat verzoekster geen eigendommen bezit in Albanië, niet relevant zou zijn.

Verzoekster zou – althans volgens verweerder – echter geen bewijzen hebben voorgelegd dat zij niet vermogen was wat betreft (on)roerende goederen en financiële middelen in Italië.

Dat een dergelijke motivatie dan ook flagrant indruist tegen het door verzoekster voorgelegde én vertaalde stuk dat uit het onderzoek in het Italiaanse nationaal kader van het kadaster van gebouwen en terreinen geen overeenkomsten met verzoekster gevonden werden (lees: verzoekster bezit geen onroerende goederen in Italië, stuk 2).

Uit het negeren van het door verzoekster voorgelegde attest waaruit blijkt dat zij geen onroerende goederen in Italië bezit, blijkt dan ook duidelijk dat verweerder het dossier van verzoekster geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht en geen rekening heeft gehouden met alle door verzoekster voorgelegde documenten.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr.196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr.222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.4.

Tevens houdt de bestreden beslissing een schending van de motiveringsplicht in waar gesteld wordt dat verzoekster geen enkel document zou hebben voorgelegd betreffende het al dan niet bezitten van onroerende goederen, daar waar verzoekster wel degelijk een dergelijk attest heeft overgemaakt (stuk 2).

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens ditzelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook minstens dient vernietigd te worden wegens een schending van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

2.1.5.

Voorts werpt de bestreden beslissing op dat bij de meeste geldoverschrijvingen die plaatsvonden via KBC geen naam van de begunstigde zou vermeld staan, doch enkel een Italiaans rekeningnummer.

Dit rekeningnummer behoorde toe aan verzoekster (stuk 3), zodat het niet meer dan logisch is dat deze betalingen ten behoeve van verzoekster gebeurden en haar ouders niet nogmaals afzonderlijk vermeldde dat dit ten gunste van verzoekster was.

Bij de overschrijvingen waar er wel een mededeling werd geplaatst nl. 'voor de dochter', is verweerder echter opnieuw niet te tevreden, nu deze mededeling zou beschouwd moeten worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Bovendien zou niet objectief vastgesteld kunnen worden aan wie dit Italiaanse rekeningnummer zou toebehoren, zodat de overschrijvingen niet zouden kunnen in overweging genomen worden bij het beoordelen van de afhankelijkheidsrelatie.

Verzoekster heeft nochtans aan haar stukken een kopij toegevoegd van haar bankkaart waarop haar naam en rekeningnummer duidelijk vermeld staan, zodat hieromtrent dan ook geen discussie kan bestaan (stuk 3).

Ook met dit document heeft verweerder geen rekening gehouden, niettegenstaande deze bankkaart wel degelijk aantoont dat de stortingen door de referentiepersoon gebeurden op het rekeningnummer van verzoekster en dus ten behoeve van haar, waardoor de bestreden beslissing nogmaals aantoont dat van een zorgvuldige behandeling van het dossier van verzoekster geen sprake was.

2.1.6.

De geldverzendingen door de referentiepersoon die via Ria gebeurden, worden door verweerder wel weerhouden, doch de stortingen – in combinatie met de stortingen op het rekeningnummer – zouden opgehouden zijn op 1 september 2021, terwijl verzoekster pas in december 2021 een eerste verblijfsaanvraag zou hebben ingediend.

Daar er tussen de laatste geldstorting en het eerste treffen van verzoekster ruim drie maanden zou zitten, zou hierdoor aangetoond zijn dat verzoekster niet afhankelijk was van de financiële steun van de referentiepersoon. Van welke middelen verzoekster toen leefde, zou niet duidelijk zijn.

Dat de geldstortingen opgehouden zijn op het ogenblik dat verzoekster te kennen had gegeven dat zij naar België zou komen, wat zij ook gedaan heeft in september 2021.

Aangezien verzoekster op dat ogenblik over een geldige Italiaanse verblijfskaart beschikte, mocht zij zich gedurende een periode van drie maanden vrijelijk op het Schengengrondgebied begeven.

Verzoekster woonde sinds september 2021 dan ook bij haar ouders in België, die haar ook hier ten laste hadden en diende pas een verblijfsaanvraag in wanneer haar wettig (kort) verblijfsrecht bijna verstreken was.

Tenslotte werpt de bestreden beslissing op dat verzoekster sinds februari 2022 quasi ononderbroken zou tewerkgesteld zijn, zodat zij niet (meer) afhankelijk is van de referentiepersoon.

Echter is verzoekster pas beginnen werken nadat zij de eerste verblijfsaanvraag in december 2021 heeft ingediend, zodat zij wel degelijk nog financieel en materieel afhankelijk was van haar ouders op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Dat in casu artikel 47/5 Vw. dan ook geschonden is, nu verzoekster duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat zij reeds ten laste was van haar stiefvader op het ogenblik dat zij in Albanië en in Italië verbleef.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.7.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster onomstootbaar heeft aangetoond dat zij onvermogen was in Albanië, zij samenwoonde met haar stiefvader in Albanië, zij student was in Italië, zij geen onroerende bezittingen heeft noch in Albanië, noch in Italië en zij financieel ondersteun werd door haar ouders.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Unieburger en in het verlengde hiervan een begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt:

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoekster beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de referentiepersoon.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG:

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger/begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan dat van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoekster voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoekster niet werd aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475). Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheids toezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag, ingediend door verzoekster op grond van artikel 47/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

*“§ 1. De bepalingen uit hoofdstuk I en Ibis inzake lang verblijf, duurzaam verblijf en het beëindigen van het verblijf van toepassing op Unieburgers en hun familieleden zijn van toepassing op de begunstigden van het terugtrekkingsakkoord, behoudens andersluidende bepalingen uit voormeld akkoord en deze wet.
§ 2. De in dit hoofdstuk bedoelde vreemdelingen zijn verplicht tot het indienen van een aanvraag voor een verblijfsstatus als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord dewelke beoordeeld zal worden overeenkomstig de voorwaarden vermeld in artikel 18, eerste lid, van het terugtrekkingsakkoord, of tot het indienen van een aanvraag voor een document tot vaststelling van de rechten van grensarbeiders. (...)”.*

Artikel 18, eerste lid, m), van het Terugtrekkingsakkoord bepaalt het volgende:

“Afgifte van verblijfsdocumenten

1. Het gastland kan burgers van de Unie of onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, hun respectieve familieleden en andere personen die overeenkomstig de in deze titel vermelde voorwaarden op zijn grondgebied verblijven, verplichten tot het aanvragen van een nieuwe verblijfsstatus waaraan de rechten

uit hoofde van deze titel zijn verbonden alsook tot het aanvragen van een document tot staving van deze status, waarvan het formaat ook digitaal mag zijn.

(...)

m) het gastland mag familieleden op wie Artikel 10, lid 1, onder e), punt ii), lid 2, of Artikel 10, lid 4, van dit akkoord toepassing is, er alleen toe verplichten om, naast de in dit lid, onder i), bedoelde identiteitsdocumenten, de volgende bewijsstukken als bedoeld in Artikel 8, lid 5, en Artikel 10, lid 2, van Richtlijn 2004/38/EG te overleggen:

i) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt;

ii) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt; een verklaring van inschrijving of, indien een inschrijvingssysteem ontbreekt, een ander bewijs van verblijf in het gastland, van de burger van de Unie of van de onderdaan van het Verenigd Koninkrijk bij wie zij zich in het gastland voegen;

iii) voor echtgenoten of geregistreerde partners: een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap voor het eind van de overgangsperiode blijkt;

iv) voor rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn onder de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn en voor rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn die te hunnen laste zijn, alsmede voor die van de echtgenoot of geregistreerde partner: stukken ter staving dat zij voor het eind van de overgangsperiode verwant waren met burgers van de Unie of onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en aan de voorwaarden van Artikel 2, lid 2, onder c) of d), van Richtlijn 2004/38/EG inzake leeftijd of afhankelijkheid voldoen;

(...)" (eigen onderlijning)

Uit het bovenstaande artikel blijkt dat het ten laste zijn geïnterpreteerd dient te worden in de zin van artikel 2, lid 2, c) of d), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (verder: de Burgerschapsrichtlijn).

In de arresten "Jia en Reyes" heeft de Grote Kamer van het Hof van Justitie verduidelijkt dat het begrip "ten laste" inhoudt dat er sprake moet zijn van een situatie van reële afhankelijkheid, waarbij het familielid van een Unieburger die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze Unieburger, of diens echtgenoot of partner, teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van het familielid bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die Unieburger te mogen voegen (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*).

Met "land van herkomst" wordt in beginsel bedoeld de staat waarin het derdelander-familielid van een Unieburger verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen (zie naar analogie HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, § 31).

Uit voorgaande bepalingen blijkt dat bloedverwanten in neergaande lijn, die ouder zijn dan 21 jaar, om een verblijfsrecht te verkrijgen op grond van gezinshereniging met een onderdaan van het Verenigd Koninkrijk, dienen aan te tonen dat ze ten laste zijn van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster, aangezien zij ouder is dan 21 jaar, het bewijs dient te leveren dat zij in haar land van herkomst, *in casu* Italië, ten laste was van haar Britse stiefvader. Verzoekster heeft de Albanese nationaliteit en studeerde voor haar aankomst in België in Italië, waar zij in het bezit was van een verblijfskaart. Zij diende op 22 oktober 2021 een eerste aanvraag in tot het bekomen van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord. Deze aanvraag werd op 14 december 2022 geweigerd. De huidige aanvraag werd ingediend op 31 januari 2023.

Blijkens de bestreden beslissing legde verzoekster volgende stukken neer:

“- geldverzendingen via RIA

Van S. B. (naam van moeder van betrokkene voor huwelijk met referentiepersoon) naar betrokkene dd. 21.06.2019 ter waarde van 50 euro

Van V. L. naar betrokkene dd. 7.08.2019 ter waarde van 50 euro

Van S.L. naar betrokkene dd. 27.05.2020 ter waarde van 250 euro

Van S.L. naar betrokkene dd. 03.07.2020 ter waarde van 100 euro

Van S.L. naar betrokkene dd. 1.08.2020 ter waarde van 120 euro

Van S.L. naar betrokkene dd. 26.08.2020 ter waarde van 120 euro
 Van S.L. naar betrokkene dd. 18.09.2020 ter waarde van 140 euro
 - Rekeninguittreksel KBC op naam van L.L. V&S of L.S.
 dd. 13.10.2020 ter waarde van 240 euro, idem, met mededeling 'my daughters account'
 dd. 4.02.2021 ter waarde van 100 euro, idem, met mededeling 'my daughters' account'
 dd. 18.03.2021 ter waarde van 120 euro, naar Italiaans rekeningnummer zonder naam van begunstigde
 dd. 2.05.2021 ter waarde van 130 euro, idem, met mededeling 'vajza'
 dd. 2.07.2021 ter waarde van 20 euro, idem
 dd. 13.07.2021 ter waarde van 50 euro idem
 dd. 10.08.2021 ter waarde van 150 euro, idem
 dd. 1.09.2021 ter waarde van 30 euro, idem
 - Document 'inlichtingen omtrent eigendom' dd. 1.09.2021 uitgaande van de Albanese autoriteiten. arrondissement Elbesan. Hieruit kan worden afgeleid dat betrokkene geen eigendom heeft in Albanië op die datum.
 - Uittreksel uit het Strafregister van Italië dd. 28.12.2021 op naam van betrokkene
 - Schoolattest dd. 15.10.2021 van het schoolhoofd A. G. P., hetgeen omschrijft dat betrokkene woonachtig is te [...] nr. 28 en regelmatig naar school is gegaan tijdens de schooljaren 2016/17, 2017/18, 2018/19, 2019/2020 en 2020/21
 - verblijfskaart Italië afgeleverd op 04.09.2020 en geldig tot 25.12.2030
 - Familiecertificaat dd. 11.08.2021 van de Albanese autoriteiten. Dit certificaat bevat de persoonsgegevens van betrokkene, haar moeder en de referentiepersoon. Voor zover dit een bewijs moet zijn dat betrokkene ooit een gezin heeft gevormd met de referentiepersoon, staat er niet bij in welke periode of tot welke datum dit dan wel gold".

Verweerder motiveert dat verzoekster op basis van de neergelegde stukken niet aantoonbaar dat zij onvermogen was in haar land van herkomst. Zij toont niet aan dat zij geen (on)roerende goederen of financiële middelen bezit in Italië. Verweerder concludeert dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/5 van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Verzoekster voert *in concreto* aan dat geen rekening werd gehouden met het bijkomend attest dat zij op 31 januari 2023 heeft voorgelegd waaruit blijkt dat het onderzoek van het Italiaanse kadaster geen onroerende eigendommen heeft opgeleverd op naam van verzoekster.

Met betrekking tot de betalingen via KBC waarbij de volgens verweerder de rekeninghouder niet werd vermeld, voert verzoekster aan dat zij een bankkaart voorlegde waaruit blijkt dat deze rekening op haar naam was.

Met betrekking tot het motief dat de geldverzendingen via Ria ophielden op 1 september 2021, terwijl verzoekster pas eerst op 22 oktober 2021 de eerste verblijfsaanvraag indiende, voert verzoekster aan dat deze stortingen ophielden op het ogenblik dat zij bij haar ouders kwam wonen in België; verzoekster mocht immers op basis van haar Italiaanse verblijfskaart drie maanden in België verblijven.

Waar wordt gemotiveerd dat zij sedert februari 2022 werkt, betoogt verzoekster dat zij pas is beginnen werken na het indienen van haar eerste verblijfsaanvraag, zodat zij nog steeds financieel en materieel afhankelijk was op het ogenblik van de aanvraag.

2.1.4. Met betrekking tot het motief dat niet kan worden aan wie het Italiaans rekeningnummer toebehoort waaraan de overschrijvingen via KBC plaatsvonden, merkt de Raad op dat dit slechts een preliminair motief vormt. Er wordt daarna gemotiveerd dat deze overschrijvingen stopten op 1 september 2021, drie maanden voor de eerste aanvraag werd ingediend. Het is niet duidelijk waarvan verzoekster in tussentijd leefde, zodat niet duidelijk is of verzoekster daadwerkelijk op deze steun was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Daarbij wordt ook gemotiveerd dat de bedragen telkens een andere waarde hebben en gering zijn. Hierdoor wordt niet aannemelijk geacht dat verzoekster aangewezen was op deze bedragen om verzoeksters basisbehoeften in Italië te dekken. Er wordt geoordeeld dat indien verzoekster werkelijk aangewezen was op de steun van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien, de bedragen een gelijklopend patroon zouden hebben. Het louter overmaken van geldsommen impliceert niet automatisch dat de ontvanger ervan ten laste is van degene die de sommen overmaakt, het kan immers ook om schenkingen gaan, zonder dat de begunstigde er van afhankelijk is. Daarnaast motiveert de bestreden beslissing dat *"onafgezien (...) de bewijzen van de vermeende afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon"*, uit de raadpleging van de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt dat verzoekster sedert 17 februari 2022 quasi onafgebroken tewerkgesteld is, wat eveneens aangeeft dat verzoekster niet ten laste is van de referentiepersoon, nu ze in staat om zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien in België.

Verzoeksters kritiek is niet van aard deze motieven te weerleggen. De verwerende partij heeft zich immers niet beperkt tot de vaststelling dat de Italiaanse bankrekening geen naam vermeldt.

Er wordt wel degelijk overgegaan tot een beoordeling van de geldverzekeringen/overschrijvingen. Daarbij wordt gemotiveerd dat het gaat om geringe bedragen, die telkens een andere waarde hebben. Gelet op de levensstandaard in Italië en de veranderlijke bedragen, besluit de verwerende partij dat niet is aangetoond dat verzoekster voor haar levensonderhoud was aangewezen op deze bedragen, zodat het mogelijk over loutere schenkingen gaat. Dit motief is pertinent en wordt door verzoekster niet betwist.

Wat betreft het feit dat er geen overschrijvingen werden aangetoond na 1 september 2021, merkt de Raad op dat het ten laste zijn op actieve wijze moet worden aangetoond en niet zonder meer kan worden afgeleid uit het feit dat men op hetzelfde adres woont. Verzoekster verklaart dan wel dat zij bij de referentiepersoon inwoonde, maar heeft daarvan geen stukken of verklaringen bijgebracht ter ondersteuning. Ook het feit dat verzoekster vanaf 17 februari 2022 tewerkgesteld was en vanaf dan klaarblijkelijk in haar onderhoud kon voorzien is in dit opzicht pertinent. Samen gelezen met de voorgaande motieven, maakt het besluit dat verzoekster niet aantoonde dat zij ten laste is van haar stiefvader, niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoekster hiertegen aanvoert dat zij pas is beginnen werken nadat de eerste verblijfsaanvraag in oktober 2021 werd ingediend, zodat zij nog financieel en materieel afhankelijk van haar ouders was op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, merkt de Raad op dat de huidige aanvraag werd ingediend op 31 januari 2023. Het is niet betwist dat verzoekster op dat ogenblik tewerkgesteld was. De vaststelling dat verzoekster een eerdere aanvraag indiende op 22 oktober 2021 die werd geweigerd op 14 december 2022 doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster reeds sedert 17 februari 2022 tewerkgesteld is, ruim voor de huidige aanvraag werd ingediend.

Waar verzoekster aanvoert dat niet werd gemotiveerd met betrekking tot het stuk waaruit blijkt dat verzoekster geen onroerende goederen bezit in Italië, merkt de Raad op dat de hierboven besproken motieven de bestreden beslissing reeds voldoende ondersteunen. Verzoekster heeft immers niet aangetoond dat zij voor haar basisbehoeften aangewezen was op de materiële of financiële steun van de referentiepersoon. Er wordt niet ingezien op welke wijze het bewijs dat verzoekster geen onroerende eigendommen heeft in Italië iets wijzigt aan het determinerende motief van de bestreden beslissing. Verzoeksters kritiek kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke grondslagen of verkeerde juridische overwegingen of behept zou zijn met een motiveringsgebrek. Er blijkt geen onzorgvuldigheid of kennelijk onredelijke besluitvorming. Verzoekster heeft geen schending van het redelijkheids-, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“2.2. Tweede middel: schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven.

2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster is de stiefdochter van de Britse referentiepersoon en woonde in Albanië met hem en haar moeder samen. Bovendien woont verzoekster sinds december 2021 samen met haar ouders in België, zodat er zonder enige twijfel sprake is van een familie.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoekster de zoon is van de referentiepersoon, zij in Albanië en thans in België samenwoont met haar stiefvader en verzoekster geen inkomsten had, zodat haar stiefvader haar volledig onderhield.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de toekenning van het statuut van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden."

2.2.2. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De relatie tussen verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, en haar Britse vader dient immers gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen ('other than normal emotional ties') (cf. EHRM 18 november 2014, *Senchishak v. Finland*, § 55).

Deze band van afhankelijkheid werd *in casu* niet afdoende aangetoond. Bovendien omvat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, waardoor verzoekster niet aantoont dat de weigeringsbeslissing zou leiden tot een verbreking van het gezinsleven.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 22 van de Grondwet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT